WARIES NAMENKAART

De Namenkaart van Pip

Een avontuur door Nederland,
letter voor letter

Uitgeverij Waries

Inhoud

	Een duif op de vensterbank	4
P	P van Pier	8
I	I van Imkerij	14
P	P van Polder	20
	De naam van Pluim	25
P	P van Park	26
L	L van Laarzenpad	31
U	U van Uitkijktoren	36
I	I van Inlaag	41
M	M van Molen	46
	De naam op de kaart	51
	Jouw dierenlijst	56
	Oorkonde	58
	Antwoorden	59

Een duif op de vensterbank

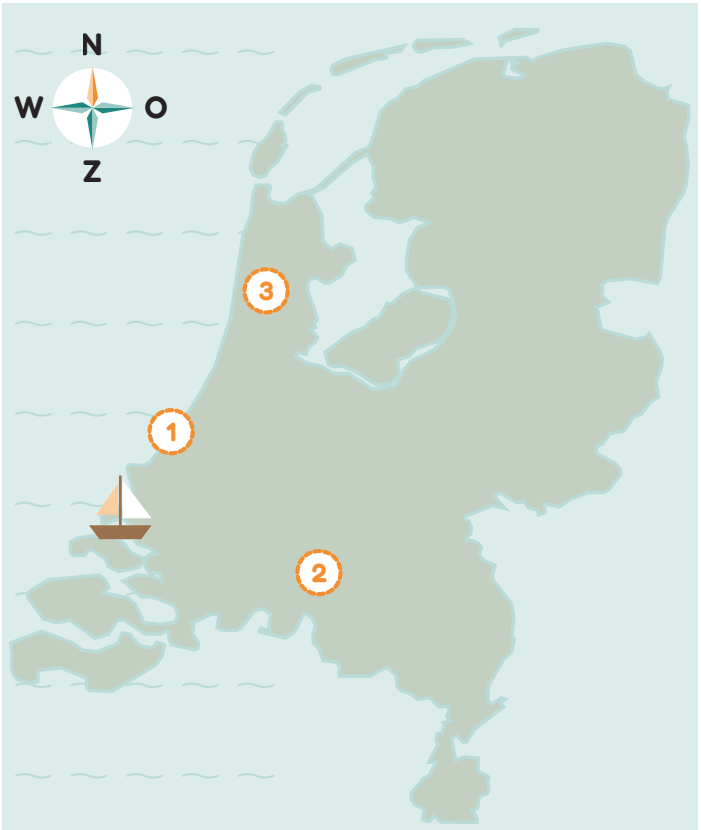

Het was zaterdagochtend. Pip zat op de vloer van haar kamer en bouwde een hoge toren van blokken. Tik-tik, klonk het tegen het raam. De toren wiebelde. Op de vensterbank zat een duif! Hij was grijs, met een glimmend groen kraagje en oranje kraaloogjes.

Aan één poot hing een piepklein kokertje. Het raam stond op een kier. ‘Roekoe,’ klonk het door de kier. ‘Ben jij Pip?’ Pip keek met grote ogen. Duiven kunnen toch niet praten? ‘Ja, dat ben ik,’ zei Pip. ‘Gelukkig,’ zuchtte de duif. ‘Ik ben Pluim, de postduif van de Kaartenmaker. Ik heb iets voor jou.’

De Namenkaart van

P I P

De kaart die Pluim bracht. Elk rondje is een plek waar een letter van jouw naam op je wacht.

P van Pier

Ze stonden aan het begin van een lange pier. Een stenen pad liep ver de zee in, met aan het eind een rood lichtje. De golven klotsten tegen de grote stenen. ‘Wij blijven op het pad,’ zei Pluim. ‘Op de natte stenen is het glad. Daar klim je niet op.’

Pip knikte en hield de reling vast.

Tussen de stenen aan de rand scharrelden kleine vogeltjes. Ze waren bont: zwart, wit en roodbruin, net een lappendeken. Hun pootjes waren oranje. ‘Steenlopers,’ zei Pluim. ‘Let maar op wat ze doen.’ Een steenloper zette zijn snavel onder een schelpje en wipte het om.

Floep! Daarna pikte hij snel iets op wat eronder zat. Toen draaide hij een steentje om. En een plukje zeewier. ‘Hij kijkt overal onder!’ zei Pip. ‘Net als ik als ik mijn sok zoek.’ ‘Zo vindt hij zijn eten,’ zei Pluim. ‘Kleine krabbetjes, wormpjes en slakjes die zich onder stenen verstoppen.’

Een golf spatte op. De steenlopers fladderden even op en landden een stukje verder. Ze gingen meteen weer verder met omdraaien. ‘Ze geven nooit op,’ zei Pip. ‘In de winter zie je ze hier veel,’ zei Pluim. ‘In de zomer broeden ze heel ver naar het noorden.’ ‘Nog verder dan jij ooit bent gevlogen?’ ‘Veel verder,’ gaf Pluim toe.

Echt waar!

De steenloper

De steenloper draait met zijn snavel steentjes, schelpen en zeewier om. Zo vindt hij de kleine diertjes die eronder zitten.

Zo groot	21 tot 26 centimeter
Eet graag	strandvlooien, schelpdiertjes, slakjes en garnaaltjes
Let op	bont zwart-wit-roodbruin, met korte oranje poten

Raadsel: wie ben ik?

Ik ben bont: zwart, wit en roodbruin, met oranje pootjes. Ik draai steentjes om om eten te vinden. Wie ben ik?

Weet je het? Kijk op p. 59.

L van Laarzenpad

‘Op naar de L van Pluim!’ zei Pip. Pluim bloosde onder zijn veren. Eén, twee, drie… woesj! Het pad was nat. Héél nat. Er stonden plassen en het gras was zompig. ‘Een laarzenpad,’ zei Pluim tevreden. ‘Daar loop je op laarzen, door het water en de modder.’

Pip keek naar haar laarzen. Plets. Plets. Plets. ‘Dit is het beste pad van de wereld,’ zei Pip. Pluim landde in een plas. Plets! ‘Ik heb geen laarzen,’ zei hij verontwaardigd. ‘Jij hebt pootjes,’ lachte Pip. ‘Die drogen vanzelf.’

Langs de rand van het pad zag Pip iets bewegen. Iets lang en glads, dat heel soepel door het gras gleed. ‘Een slang!’ fluisterde Pip. ‘Een ringslang,’ zei Pluim. ‘Kijk naar zijn nek.’ De ringslang had achter zijn kop twee gele vlekjes, net een gele halsband.

Hij gleed het water in en zwom weg, met zijn kop omhoog. ‘Hij kan zwemmen!’ zei Pip. ‘Heel goed zelfs,’ zei Pluim. ‘Hij vangt kikkers en visjes.’ ‘Is hij gevaarlijk?’ vroeg Pip. ‘Nee,’ zei Pluim. ‘Een ringslang is niet giftig. Maar het is een wild dier.

Je laat hem met rust, dan laat hij jou met rust.’ ‘Wat doet hij als hij schrikt?’ ‘Soms doet hij alsof hij dood is,’ zei Pluim. ‘Hij draait op zijn rug, met zijn bek open. Toneelspelen kan hij goed.’

Pip lachte. ‘Een slang die toneelspeelt!’

